

Welpenkamp zaterdagochtendhorde (12, 13, 14 februari)

Hè, hè, eindelijk mogen we naar huis. 't Was vanmorgen dan eigenlijk best wel leuk, lekker rommelen in de nog-geen-jungle. Hier een vuurtje, daar een oven (of iets dat er op moest lijken) en overal welpen druk bezig hout te verzamelen voor de leiding die zelf maar een beetje aan het niksen was?! Daarom hebben we ook alle pannekoeken zelf opgegeten en de broodjes-op-stok van de stok gegeten. Oké, vooruit, de leiding heeft weliswaar de pannekoeken voor ons gebakken, maar daar zijn ze toch voor. Welpjes horen nu eenmaal gevoed te worden. Tot ze denken dat ze zelf wel een kluijfe kunnen zorgen, dan gaat het helemaal fout, hebben we gemerkt?! Dan lusten ze de Adprut niet meer, of nog veel erger, ze laten het verrukkelijke toetje staan. (Niet dat de kunstwerkjes lang bleven staan, o nee, in het hol zijn altijd nog wel ergens hongerige welpjes).

Tafelmanieren moet de meeste welpen dus nog aangeleerd worden, in tegenstelling tot de treuzel-technieken, deze beheersen de meesten tot in de topjes. Alles wordt eraan gedaan om maar niet mee naar buiten te hoeven, ver buiten het warme, veilige hol, om daar dan van die belachelijke spelletjes te moeten doen. Wie gaat er nu voor 2 gulden allemaal verschillende, maar ook zeer zinloze friemelfrutsen kopen? Niet echt wat je noemt een nuttige bezigheid. 't Is dat je er als Nest een eervolle vermelding voor krijgt, anders was het de moeite al helemaal niet waard.

En het ergste moet eigenlijk nog komen. Hoe halen we het in ons hoofd, je kan het tenminste niet echt normaal noemen, om na zo'n barre tocht (bedelend naar zoveel mogelijk spulletje, afgezet door de kaasboer en de slager (30 cent voor 1 plakJE kaas of snijworst, BELACHELIJK), na al deze ontberingen getrotseerd te hebben, toch nog vrolijk zingend terug te keren naar het Antoniahol. Misschien is de verklaring te vinden in het bovennatuurlijke. Misschien komt het door een geheimzinnige aantrekkingskracht die het Antoniahol uitstraalt. Die er tevens voor zorgt dat er een onderling verband

tussen de welpjes ontstaat, waardoor ze samen sterker in hun maatjes 35 staan. 't Is tenslotte niet niks, al die vervelende verplichtingen. Een voorbeeld?

Goed, een voorbeeld. Nauwelijks thuis (afgezet, afgelopen en uitgezongen) moesten we weer weg. Alweer naar buiten ('t was inmiddels al donker), het donker in nog wel. Een beetje geld smokkelen, terwijl we bijna zeker wisten dat we door de douanewelpen gepakt zouden worden. Een beetje vreemd, maar nog lang niet zo erg als wat we na dit zeer 'verrijkende' spel gingen doen. Zoeken!

Nu vraag ik je, zoeken... En niet zomaar ergens een beetje zoeken, maar volgens nummer, op zoek naar snorharen, fietsen, schone sokken en noem maar op. Heb je eindelijk alle nummertjes bij elkaar gevonden (je bent dus helemaal sufgezocht), krijg je een knipoog van Siebren, een kus van Ad en van Dave een knuffel, en mag je nog wat uit één van de twee popcornkruiwagens halen. Een hele koffiefilter vol!

Helemaal volgepropt mag je dan eindelijk je eigen kleine holletje opgraven en voldaan liggen spinnen. Eindelijk, want na de vorige jachtnacht (zonder al te veel slaap dus), is zo'n dag vol nutteloze levenslessen toch wel heel vermoeiend geweest. Al soezend op je comfortabele rolmatras denk je nog even terug aan alle gedane zaken van vandaag; ...Opstaan, wilgen kappen en zagen... Veel verder zullen de meesten niet gekomen zijn in hun overdenkingen, boompjes zagen

Akela